

Sygn. akt II KK 23/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 lutego 2015 r.,

sprawy **M. R.**

skazanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 8 października 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 lutego 2014 r.,

p o s t a n o w i ł:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z dnia 18 lutego 2014 r. uznał M. R. za winnego:

1. czynu wypełniającego dyspozycję art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U z 2012 r. poz. 124 ze zm.), za który na podstawie tego przepisu wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IX wyroku),

2. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 tej ustawy opisanego w ten sposób, że oskarżony w dniu 22 bądź 23 września 2006 r. w W., wbrew przepisom tejże ustawy działając w zamiarze wyjazdu I. W. i M. G. do Holandii

w celu dokonania przez nich wewnątrzspółnotowej dostawy znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci około 4 kg amfetaminy, udzielił pomocy w ten sposób, że udostępnił garaż swoich rodziców przy ul. G. w W., w którym narkotyki te były pakowane do specjalnie przystosowanych skrytek w samochodzie Daewoo Lanos należącym do I. W., i na podstawie art. 19 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. i 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł za stawkę (pkt XII).

Następnie Sąd na podstawie art. 85 i 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł środek kary przepadku 2.440 zł korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa przypisanego w pkt IX.

Wyrokiem z dnia 8 października 2014 r., Sąd Apelacyjny, po rozpoznaniu apelacji obrońcy zwróconej przeciwko całości wyroku, utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji.

Kasację od wyroku Sąd odwoławczego złożył obrońca skazanego zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. - polegające na:

1. zaniechaniu rozważenia przez Sąd Apelacyjny zarzutu z punktu I *tiret* pierwsze apelacji (...), to jest zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku Sądu I Instancji polegającego na sprzecznym z zasadami prawidłowego rozumowania przyjęciu, iż :

- wyjaśnienia I. W. w zakresie, w jakim dotyczą one wiedzy i świadomości oskarżonego M. R. co do czynności, jaka miała zostać dokonana w garażu jego ojca przed wyjazdem tej oskarżonej i M. G. do Holandii są w pełni wiarygodne,

- poprzez zaniechanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważań co do zarzutu pominięcia przez Sąd I Instancji okoliczności wskazujących na wątpliwość co do zdolności zapamiętywania w ówczesnym czasie przez I. W. oraz zarzutu odwołania się przez Sąd I Instancji przy ocenie wiarygodności wyjaśnień tej oskarżonej do przekonania innego Sądu;

2. zaniechaniu rozważenia przez Sąd Apelacyjny zarzutów z punktu I *tiret* drugie, trzecie i czwarte apelacji (...), to jest zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych

przyjętych za podstawę wyroku Sądu I Instancji polegającego na sprzecznym z zasadami prawidłowego rozumowania przyjęciu, iż:

- zeznania M. G., P. P. i wyjaśnienia M. R. w zakresie, w jakim dotyczą one wiedzy i świadomości oskarżonego M. R. co do czynności, jaka miała zostać dokonana w garażu jego ojca przed wyjazdem I. W. i tego świadka do Holandii, są w niewiarygodne,

- uznaniu, że czynności i zachowanie faktycznie zdziałanie przez M. R. stanowiły realne pomocnictwo do przemytu narkotyków,

a, w konsekwencji sprzecznym z zasadami logicznego rozumowania przyjęciu, iż:

- oskarżony M. R., działając w celu udzielenia pomocy innym osobom do dokonania wewnątrzspółnotowej dostawy narkotyków udostępnił garaż swojego ojca, mając świadomość, iż w garażu tym do skrytek w samochodzie I. W. zostaną włożone narkotyki przed wyjazdem do Holandii,

- poprzez zaniechanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku rozważyć co do tych zarzutów w ogóle.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Treść zarzutów kasacji i jej uzasadnienie prowadzą do wniosku, że została skierowana tylko przeciwko tej części rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, którym utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji co do skazania oskarżonego za czyn z pkt XII tego wyroku. Jest ona oczywiście bezzasadna. Kasacja czterokrotnie zarzuciła zaniechanie rozważania przez Sąd odwoławczy zarzutów apelacyjnych, ale całkowicie abstrahując od treści uzasadnienia wyroku. Z jego lektury wynika, wbrew twierdzeniu kasacji, że Sąd Apelacyjny rozpoznał i odniósł się do wszystkich zarzutów środka zaskarżenia. Faktem jest, że nie poddał analizie osobno każdego z argumentów, lecz skupił uwagę na - kluczowych, do których ustosunkowanie było wystarczające dla realizacji dyspozycji art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k. Sąd drugiej instancji rozpoznając apelację odwołał się również do oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy (s. 5 i 7 motywów). Sąd ten na s. 31 - 37 uzasadnienia wskazał, dlaczego dał wiarę

wyjaśnieniom I.W. co do udostępnienia przez oskarżonego garażu dla zapakowania narkotyków do samochodu (cz. XII), Sąd ów ocenił również zeznania M. G., P. P. i wyjaśnienia M. S. R. Podzielenie tej oceny zwalniało Sąd odwoławczy od ponownego jej przytaczania. Należy podkreślić, że oskarżony nie przeczył wyjaśnieniom I. W., że udostępnił wówczas garaż innym osobom, w tym oskarżonej. Wskazywał jedynie inny cel tego udostępnienia. Właściwy (bezprawny) cel wynikał również z jednych z wyjaśnień oskarżonego, na co także zwrócił uwagę Sąd odwoławczy (s. 7 motywów w zw. z k. 347).

Trafnie w kasacji zarzucono jedynie zaakceptowanie przez ten Sąd stwierdzenia, że za wiarygodnością wyjaśnień I. W. przemawia też danie im wiary przez Sąd w innym postępowaniu (s. 32 uzasadnienia Sądu Okręgowego). Kłóci się to z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej sądu (art. 8 §1 k.p.k.). To uchybienie Sądu odwoławczego nie miało jednak istotnego wpływu, bowiem nie był to przecież zasadniczy powód dania wiary wyjaśnieniom oskarżonej w niniejszej sprawie.

Nie ulega również wątpliwości, że zachowanie oskarżonego opisane w czynie z pkt. XII realizowało znamiona pomocy do przypisanego przestępstwa. Opis czynu wprost oddawał czynności sprawcze określone w art. 18 § 3 k.k. w postaci ułatwiania przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Z przytoczonych względów uznano kasację za oczywiście bezzasadną.